

al neer, met een doffen slag uit elkaar barstende, en de granaatkartetsen, die met helderder knal hoog in de lucht springen, en een suizenden regen van kogeltjes voortspuwen, die tegen den grond slaan, of met een hard en droog geluid tegen de houten en linnen schijven pletteren, en er krakend door heen scheuren.

En dan dreunt uit de verte het kanonschot, een poosje na de nederhagelende granaat-kartetskogels en neerploffende granaten.

Door de horizontale sleuf neem ik een overzicht over mijn observatierrein.

Ik noteer: „min”, wat in gewone, niet-artilleristische taal wil zeggen: te kort. En nu gaat het steeds door.

.....
„Rooilijn C.”

.....
„Tweede stuk gemonteerd.”

— — — — —
.....
„Rooilijn C.”

.....
„Derde stuk gemonteerd.”

En zoo door. De granaten slaan aan, voor en achter onze doelbatterij. Soms boven op de borstwering, andere in den kuil, tusschen de planken

.....
„Rooilijn C.”

.....
„Rechterstuk gemonteerd. Begrepen.”

„Daar gaat hij,” zegt de telefonist, die in zijn instrument den knal van het losbrandende kanon kan hooren.

Eerst niets, dan een suizen in de lucht als van een hevig aanwaaïenden wind, het geluid aanwassende tot een gierend gefluit, dat nadert en nadert, alsof het recht op ons afkomt; en plats! een slag tegen den grond, een vijftig meter voor de doelbatterij; een dofroode vlam; een hoos van buskruitgas en omhooggeslingerde en weer neervallende plaggen en zand, wit en zwart en rood en bruin door elkaar; een harde, doffe knal. En dan na een poosje een dreun van veraf, over de hei naar ons toerollende.